

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ

23 Ιουλίου 2006
Κυριακή Στ' Ματθαίου (Ματθ. θ' 1-8)

Πολλά τὰ ἀνθρώπινα λάθη· καὶ μεγάλα. Κάποτε καὶ ὀδυνηρά. Ἐνα ὅμως ἀπ' αὐτά, πὸ ἔχει τραγικὲς προεκτάσεις, εἶναι ἡ ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου ὅτι δὲν καταφέρνει νὰ συλλάβει καὶ νὰ ἐρμηνεύσει «τὴ βαθειὰ σχέση πὸ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ σωματικοῦ καὶ ψυχικοῦ πάθους». Κι ἀκόμη δὲν κατορθώνει «νὰ ξεχωρίσει τὴ θεϊκὴ ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη συγγνώμη».

Ἐπειδὴ, μένοντας στὰ γήϊνα πλαίσια καὶ συναναστρεφόμενος τὰ ἐγκόσμια, φθαρτὰ πράγματα, ἐξηγεῖ τὴν ὑπαρξὴ τῆς ἀσθένειας, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀμαρτίας «σὰν ξεχωριστὲς κι αὐτόνομες πραγματικότητες». Δὲν μπορεῖ δηλαδὴ νὰ διακρίνει τὸ βαθὺ σύνδεσμο πὸ ἐνώνει αὐτὲς τὶς καταστάσεις καὶ πραγματικότητες, «σὲ μιὰν ἀπίθανη τραγικὴ ἐνότητα». Μιλώντας φερ' εἶπεῖν γιὰ τὶς σωματικὲς ἀσθένειες, ἀπὸ ἐπιστημονικὴ τᾶχατες μεριά, αὐτὸ πὸ κατορθώνει «εἶναι νὰ σταθεῖ στὸν περίγυρό τους». Ἔτσι ἀδυνατεῖ νὰ εἰσέλθει στὶς πραγματικὲς τους διαστάσεις καὶ νὰ τὶς δεῖ ὡς γεγονότα, πὸ μᾶς ὀδηγοῦν στὰ ἔσχατα.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅταν κοιτάζουμε αὐτὲς τὶς πραγματικὲς καταστάσεις, περιορίζομε τὴν ἐρμηνεία τους σὲ μιὰ τυπικὴ φαινομενολογία, ἕνα κοίταγμα ὡς κάποια φαινόμενα. Καὶ ταυτόχρονα παραγνωρίζομε τὸ οὐσιαστικότερο, πὸ εἶναι ἡ πνοὴ τῆς ζωῆς, «αὐτὸ πὸ ξεχωρίζει τὸν ζωντανὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ πνεῦμα» καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἕνα ἀντικείμενο περίεργο γιὰ τὸ μικροσκόπιο.

Ὁ Χριστὸς στὸ σημερινὸ θαῦμα τοῦ παραλυτικοῦ τοῦ Εὐαγγελίου, γνωρίζοντας ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ ἐπιθυμώντας νὰ τονίσει τὸ βαθὺ καὶ οὐσιαστικὸ σύνδεσμο τῆς σωματικῆς ἀσθένειας μὲ τὰ ψυχικὰ πάθη, λέγει στὸν παραλυτικό: «ἔχε θάρρος παιδί μου, συγχωρέθηκαν οἱ ἀμαρτίες σου...».

Ἔτσι, τὸ πρῶτο καὶ κύριο βᾶρος τοῦ παραλυτικοῦ ἔφυγε ἀπὸ ἐπάνω του. Ἄφεση καὶ συγγνώμη γι' αὐτὸν καὶ κάθαρση ψυχικὴ. Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ αἷτιο τοῦ κακοῦ καὶ διάνοιξη δρόμου θεραπείας, γιὰ νὰ ἔλθει τὸ δεύτερο. Ἡ θεραπεία τοῦ σώματος καὶ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴ θλιβερὴ κατάσταση πὸ τὸν ταλαιπωροῦσε γιὰ χρόνια.

Ὁ λόγος δὲ τοῦ Χριστοῦ ξεκάθαρος, μὲ θεϊκὴ βαρύτητα καὶ δύναμη ἐπάνω στ' ἀνθρώπινα

πράγματα. Γιατί ἐνεργεῖ ὡς ἔχων ἐξουσία νὰ συγχωράει τὶς ἁμαρτίες καὶ τὰ σφάλματα· νὰ γιατρεύει ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο πόνο ποὺ προξενοῦν οἱ διάφορες ἀσθένειες.

Νὰ πῶς τὸ διασώζει στὸ Εὐαγγέλιό του ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο: «καὶ γιὰ νὰ δῆτε, πῶς ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσία ἐπάνω στὴ γῆ νὰ συγχωράει τὶς ἁμαρτίες, λέγει στὸν παραλυτικό. Σήκω καὶ πάρε στοὺς ὠμούς σου τὸ κρεβάτι σου καὶ γύρισε στὸ σπίτι σου».

Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, λόγια ὄχι ἀπλῶς παρηγορητικά, μὰ σωστικά καὶ λυτρωτικά, ἔρχονται νὰ σταλάξουν στὴν ψυχὴ τοῦ παραλυτικοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, τὴν σιγουριὰ πῶς ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ διασώζεται καὶ ἔχει ἀνοικτὸ τὸ δρόμο γιὰ τὴ Βασιλεία Του.

Γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος, ξεπερνώντας τὸ λάθος τοῦ κατακερματισμοῦ τῆς ὑπάρξεώς του, μπορεῖ νὰ συλλάβει τὴ σωματικὴ εὐφορία, ποὺ προκαλεῖ ἡ ἠθικὴ ὑγεία στὸν ἄνθρωπο». Νὰ προσεγγίσει τὸ μυστήριο, ποὺ κρύβει αὐτὴ ἡ στενὴ σχέση μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Καὶ τότε θὰ μπορέσει νὰ κατανοήσῃ «πῶς μπορεῖ τὸ πνεῦμα νὰ ἐμφυσήσῃ ζωὴ ἐκεῖ ποὺ ὅλα φαίνονται ἀνίσχυρα νὰ ξαναδώσουν ζωὴ».

Ἄς τὸ καταλάβουμε λοιπὸν καὶ ἂς τὸ ξεκαθαρίσουμε πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει αὐτονόμηση στὴ ζωὴ. Μῆτε μιὰ ζωὴ «μπορεῖ νὰ ἀπομονωθεῖ σὲ τέτοιο βαθμὸ, ποὺ νὰ μὴν ἔχει μεταδοτικὸ ἀντίκτυπο στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους». Καὶ κατ' ἐπέκταση καμιὰ ἀνθρώπινη πράξη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποξενωθεῖ ἀπ' ὅλη τὴν ἄλλη ζωὴ. Εἶδεμὴ ἡ ἐνιαία ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ κατακερματίζεται καὶ χωρίζεται.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μὴν κάνουμε καὶ ἐμεῖς τὸ τραγικὸ λάθος νὰ ἀποξενώσουμε τὸ σωματικὸ ἀπὸ τὸ ψυχικὸ πάθος. Αὐτὸ, ὅπως ἀντιλαμβανόμαστε, εἶναι ἄστοχο. Ἄλλωστε ὁ Χριστὸς στὸ σημερινὸ θαῦμα Του στὸν παραλυτικό, ἀπέδειξε τὴ βαθειὰ σχέση σώματος καὶ ψυχῆς. Ἔτσι γιάτρεψε καὶ τὰ δύο· καὶ τὸ ψυχικὸ πάθος καὶ τὴν σωματικὴ ἀσθένεια.

Καὶ γνωρίζοντας αὐτὴ τὴ βαθειὰ σχέση, ἀντιλαμβανόμαστε πόση σημασία ἔχει ἡ καθαρότητα καὶ ἡ λαμπρότητα καὶ τῶν δύο. Νὰ ἔχουμε δηλαδὴ καθαρὴ καὶ λαμπρὴ ψυχὴ, γιὰ νὰ ἔχουμε καθαρὸ καὶ λαμπρὸ σῶμα. Γιατί, ὅταν ἡ ψυχὴ εἶναι καθαρὴ καὶ ἀγνή, τότε καὶ τὸ σῶμα, ποὺ φιλοξενεῖ τὴν ψυχὴ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι κι αὐτὸ καθαρὸ καὶ ἀγνό.

Ἔγνοια μας λοιπὸν εἶναι νὰ διαφυλάξουμε τὴν ὑπαρξὴ μας ἀπὸ κάθε κακὸ καὶ πάθος καὶ ἁμαρτία, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἐπαναλάβουμε τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου πῶς: «ἐξαγορατήκαμε μὲ τίμημα βαρὺ, μὲ τὸ ἀτίμητο αἷμα τοῦ Χριστοῦ... ὥστε τὸ σῶμα μας νὰ εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖο κατοικεῖ μέσα μας, ποὺ λάβαμε ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ

συνεπώς δὲν ἀνήκει στὸν ἑαυτό μας».

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]